

PEIXOS

El peix petit riu al fons de la mar
i per l'airet la gavina.
Cada penyal té un estel, com un far;
cada pirata, pensant en la llar,
d'una manera emmelada rondina.
El peix petit riu al fons de la mar
i per l'airet la gavina.

JOSEP CARNER, *Poesia* (1957)

EL DIETER I L'ELKE ARRIBEN A LA PLATJA més tard que de costum. Avui han esmorzat a casa i han començat a fer les maletes. Les seves vacances s'han acabat i han de tornar a Berlín, la seva ciutat natal. Han passat uns dies fantàstics a les costes catalanes, concretament en un petit poble de la costa de Tarragona, i se'n van convençuts que l'any vinent repetiran. Però abans de marxar, han volgut gaudir de la platja per última vegada, malgrat que avui el dia s'ha despertat girat. Ja de bon matí el cel s'ha encapotat i amenaça pluja, però el Dieter ha insistit que volia fer l'última remullada.

Són una parella ben curiosa, que desentona amb la gent que sol freqüentar-la. Ell és baix i grassonet i ella tan alta i prima, que camina mig encorbada. La seva pell,

d'un blanc malaltís, amb els dies s'ha anat tornant cada cop més rogenca. Però no sols és el contrast dels seus cossos el que crida l'atenció, sinó la seva manera de parlar fluix, de comportar-se a la platja i els seus horaris. Fa gairebé quaranta anys que estan casats i feia força temps que volien venir a Catalunya. Van plantejar-se d'anar a la Costa Brava, perquè els agradava molt més el paisatge, però l'Elke no ha après mai a nedar i li fa por no tocar de peus a terra. Així que van decidir venir a Tarragona. Les platges de la Costa Daurada són de sorra fina i pots caminar un bon tros dins l'aigua, abans no t'arriba a cobrir. Van triar aquest poblet perquè l'Elke es va enamorar de la fotografia que sortia al web d'internet on s'anunciava el lloguer d'una casa davant del mar. La imatge mostrava una platja amb barques de vela sobre la sorra. Les cases, d'estil mariner, adossades i pintades de blanc vorejant la platja, recordaven les típiques cases eivissenques.

Van arribar a finals de juny, fa gairebé tres setmanes, quan encara no hi havia gaires turistes, i des del primer moment l'Elke es va sentir hipnotitzada pel soroll de les onades, per la immensitat del mar i per l'escalfor del sol.

La casa on s'estan és a primera línia de mar i al costat del port nàutic. No és gaire gran, però ells en tenen prou amb tres habitacions. Al matí, l'Elke obre els porticons i surt al balcó a contemplar l'horitzó per veure com el sol treu el cap com si emergís de l'aigua. Respira l'aire que li porta l'olor de mar i observa la gent que passa corrent o caminant per la platja mentre ella es desfà de la mandra. Després baixa a la cuina a fer cafè i es posa a cuinar per deixar el dinar preparat mentre el Dieter fa els entrepans de l'esmorzar, que es mengen a la platja.

Li agradaria quedar-se a viure aquí per sempre, en aquesta caseta a prop del mar, en aquesta urbanització que encara té carrers sense asfaltar, on ella i el seu home tenen temps per gaudir l'un de l'altre i fer coses plegats,

però avui al vespre han d'agafar l'avió cap a Berlín. Les feines respectives els esperen i no ho poden allargar més. Es consola pensant que aviat els arribarà la jubilació i es podran plantejar de buscar un lloc com aquest per gaudir d'una vida més tranquil·la.

Al matrimoni li agrada passejar per aquesta urbanització on no hi ha cap casa igual, quan el sol ja no crema. Els agrada aturar-se en cada casa i veure quina els agrada més, si la que té l'entrada en forma d'arcada o la que és més rectangular; si la que té els balcons amb baranes de fusta o millor la de la balconada feta d'obra amb un tronc de fusta al damunt que fa de barana; si preferirien viure en una casa de tres plantes o ells ja en tindrien prou amb una de dues; si és millor que les portes i els porticons de les finestres siguin de fusta llisa o bé de tipus mallorquí, amb llistons que deixen passar l'aire a l'estiu. I es distreuen comparant les diferències de cada edificació buscant el seu habitatge ideal. És com si l'arquitecte hagués volgut dotar de personalitat cada casa, fent-la única i diferent. I ells passen pels carrers d'aquesta urbanització de cases blanques, que sembla una bombolla que et deixa entrar en una altra dimensió, un espai que encara manté el seu aire mariner i rústic de postal. S'aturen a veure les plantes i les flors que creixen als jardins de les cases i es fiquen pels carrers de terra que donen als patis del darrere, plens de tovalloles esteses i objectes de platja.

A l'Elke li ha agradat la zona perquè manté l'encant de les platges petites, amb un espai de dunes on creixen plantes que s'arrelen a la sorra i uns aiguamolls ben a prop, però el que l'ha enamorat és aquest mar canviant que els ha mostrat tota la gamma de blaus, verds i grisos durant els dies que han estat aquí. Un mar que de vegades està tan calmat que sembla una piscina i d'altres s'endú la sorra mar endins a queixalades. Un mar que sovint es retira i observa com es va omplint la platja de tovalloles i banyistes,

però que, tot d'una, envaeix la sorra i només et deixa un petit espai per clavar el para-sol. Unes aigües clares que et deixen veure els peixos i les pedretes del fons, però que quan es revolten, es tornen opaques i amaguen sorpreses sota la superfície. Unes onades que omplen la platja de puntes de coixí, que a voltes et gronxen i et fan massatges al cos i d'altres et cobreixen, t'arrosseguen i sembla que se't vulguin empassar.

Des que van arribar, cada matí la parella d'alemanys ha fet el mateix. Llevar-se d'hora i plantar el para-sol i un parell de cadires davant del mar, a la vora de l'aigua, empastifats de crema solar. A aquestes hores del dia, la platja és gairebé tota per a ells. S'enduen un entrepà que es mengen a mig matí i, quan el sol comença a picar fort i la platja comença a estar massa concorreguda, marxen cap a casa. A la tarda, s'arreglen i surten a passejar per conèixer la zona.

El primer dia, l'Elke va entrar a l'aigua amb el seu home, va fer quatre braçades maldestres i es va capbussar dins l'aigua salada. Tots dos van gaudir de l'aigua, que aquell dia era fresca i transparent. Ella es va quedar a prop de la vora perquè tenia por d'ofegar-se i el Dieter va marxar fent braçades mar endins.

Al cap d'una estona, ella prenia el sol a la cadira penedint-se de no haver après mai a nedar, mentre observava com nedava el seu marit. No li treia la vista del damunt perquè pensava que si li passava res, no el podria socórrer. Ell ja sortia de l'aigua, quan va veure que li feia senyals amb la mà. Es va alçar de la cadira i es va apropar al seu home, que mirava avall amb mig cos dins l'aigua.

—Elke, mira! —va dir assenyalant un parell de peixos que passaven a prop seu.

Ella va entrar i es va aturar al seu costat mirant en la direcció del seu dit fins que els va veure. Eren petits, platejats, gairebé transparents. El seu home va tornar a

marxar nedant fins a la boia verda mentre ella observava aquells peixos que no devien fer més de deu o quinze centímetres. Eren bastant plans i tenien dues ratlles primes a cada banda del cos, una vermella i una altra blava. Es movien a prop de l'Elke i deixaven anar centellejos platejats sota els raigs del sol, però quan ella intentava acostar-s'hi, fugien espantats.

A mig matí, la parella va seure a esmorzar sota el para-sol. Ella, que aviat s'atipava, no es va acabar l'entrepà de truita que li havia preparat el seu home. L'anava a desar a la bossa, quan va tenir una idea. Es va ficar dins l'aigua buscant els peixets platejats i quan els va veure, va començar a llençar bocins de pa i truita a l'aigua. Els peixos no van trigar a acostar-se a menjar mentre l'Elke saltava emocionada en veure que venien més peixets. El Dieter va entrar a l'aigua amb la seva dona, que li va donar un tros d'entrepà. La parella va alimentar els peixos, cada vegada més divertida, i quan es va acabar l'entrepà, els peixos van marxar.

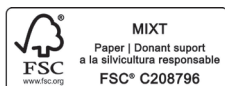
A partir de llavors, sempre els donaven les restes de l'entrepà de l'Elke, que no se l'acabava mai. Quan arribaven a la platja, el matrimoni es ficava a l'aigua esperant que els peixets es deixessin veure d'un moment a l'altre. Sempre apareixien quan començaven a tirar les molles i a la parella els encantava estar allà al mig de l'aigua, gaudint de la natura, envoltats d'aquells animalons que ja no els tenien gens de por. Buscaven el menjar i els passaven pel costat. Sovint els fregaven la pell i els feien pessigolles. L'Elke i el Dieter reien i es feien fotos dins l'aigua, envoltats de peixos. Fins i tot es van comprar una màquina submergible per fotografiar-los dins l'aigua. Després, quan es miraven les fotos, asseguts al sofà de casa, els veien arremolinats, obrint les seves petites boques esperant el pa. Un núvol platejat amb espurneigs vermells i blaus.

Aquesta obra ha estat guardonada amb el XX Premi 7Lletres, 2025,
organitzat pel Centre Municipal de Cultura de Cervera i el Consell Comarcal de la Segarra.
El jurat estava format per Francesc Duch, Alba Granell, Anna Punsoda, Joana Soto
i Xavier Vidal.

© del text: Maria Giberga Zaragoza, 2026
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L., 2026
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: juny de 2026
ISBN: 978-84-1303-726-4
DL: L 486-2026
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L.
www.bobala.cat

— imprès a **lleida** —

Paper certificat pel Forest Stewardship Council®

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.